

POÉMA

Kezdetben volt az ige: SZERÉLEM.
 Lehelleted bizsergőn körülsimogatott,
 akár a szellő; a szellő pedig
 úgy borzongott körülöttünk, mint egy titkos lehellet.
 Abból az időből nem jut eszembe más,
 csupán az árnyas helyek, amerre jártunk
 s a magas ég. Minden egyéssel
 véletlenül találkozom, ha jön — mint veled.
 Az óra mindig ugyanannyit ütött,
 mindig ugyanaz a hang, az az óra:
 mintha a világ dolgai egyetlen
 halált haltak volna ugyanabban a szívben.
 Hiába hessentem el a könnyű ködöt:
 fölénk hajolnak a fák ágai,
 és magunkra maradunk a sötétben,
 mint mélységes víz-áradás.
 Kezdetben volt az én partod, a te partod,
 köztünk meg a SZERÉLEM, mint halott óceán.
 Első ízben, hogy a nap
 egyikőtől
 a másikig
 vonult, lelőtt aranymadárként hullámokba hullott.
 Majd, tudomásunkon kívül, kapzsi lények
 lépdeltek a partokról a vizekre.
 Így folyt ez párezer évig. Aztán, sokára,
 jöttek tengeri állatok, leharaptak a partból.
 Körülharapott körvonalaink most
 a földrészekre hasonlítanak, lelkünk pedig
 — tenger habjainak tűnékeny virága —
 szétszóródik a szélben, sziklákon szárad.
 Kezdetben köztünk egyetlen ige volt.
 Most holt szavak százaiba száll lélek,
 mikor lehelleted hozzámig ér
 borzongva, mint a szellő...

A KÖLTŐ, AKI HAVAT ÁRUL

Amint tavasz fakad, s a hó elillan,
 s a gyermekek, akik kacagni vágnak
 felnőtteken, de csak testvért, szülőt — csak
 embert — embert — lelnék ott, ahol hó
 állott halomban: föltűnik a város
 utcáin a bolond, ki havat árul.
 Lelkében vad tél szikrázik, azonban
 kegyetlenül kufárkodik a téllal,
 a csupasz fákkal, zsibbadt madarakkal,
 a jég alatt álmában fecsegő víz
 sodrával, föld alatt a robbanásra
 kész, vak magokkal. Bal szemén, a kékes
 jegén hattyúk szánkáznak, és a másik,
 az éj felé fordult golyón, a lékben
 ezüst csukák raját lehet kifogni.
 Ő csak kufárkodik az árujával.

Aztán, mert ő is hóból van, elosztja
magát mindenkinek, hogy makulányi
pelyhek s tollak jelzik egy láthatatlan-
fehér had útját, seprű-zászlakkal
jönnek vezérek, megszállják a város
fő pontjait, és ítéletet ülnek
a polgármester szobrán, mely a főtér
kellős közepén ül trónolva fennen.

VALAMI TÖRTÉNNI FOG

Későre, amidőn valaminek kell
történnie, csökken a félsz a fáokban.
Sárga csőrében kék lepke madár tart,
borzolja tollát, készül, hogy kiköpje.
Jól sem lakott, és émelygés se bántja.
De valaminek történnie kell, és
ahhoz, hogy ezt a dolgot tudtul adja,
a lepkenél nincs ifjabb hírhozó ...

SZILÁGYI DOMOKOS fordításai

Paulovics László: Formák